

in na svoje uhó sem slišal, kakó se je poznejši metropolit Sava, tedaj še arhimandrit, glasno rogal v cerkvi metropolitu Antimu, ko je propovedoval o svečani priliki, in mu srbsčina ni gladko tekla iz ust. Mladega Srba, ki se je samouk naučil čitati, pisati in opravljati molitve, hotel je grški vladika zapopiti, toda mladič se je branil. Vladika reče rojakom njegovim: »Kail beh, da zopopam vase covek — ama kad neke, sto da mu cinim? Sam ke se kaje!« To naj bi slulo srbski: »Hteo bi, da zapopim vašega čoveka, ama kad neće, šta da mu činim? Sam će se kajati (bode mu še žál).« (Dalje prihodnjič.)

Nagajíva ptíca.

Pod óknom mi déklica šíva,
In v prstek íglà podletí;
Iz žíle jí kapljica žíva
Privrela je rdeče krví.

A ptíca krílata na zídí
Obrača na dèkle okó,
Nesrečo deklétovo vídí,
Poredna zapôje glasnó:

»Že mislíla zdaj sí na njega,
Nevesta preljuba, se vé?
A kaj lí tí moreš do tega,
Da mislí od dela hité?!«

To čúje in déklica v líce
Nedolžno se živo zardí,
Ne upa sí, da bí do ptíce
Povzdígníla plahe očí.

A ptíca od híše izgíne,
Letí že pod nebom napréj;
Lehkò, da ljubezen mladíne
Premíslja na poti mí tej!

y.

Strte góslí.

Ob skali je godec raztréščíl góslí,
Imetek jedín, življenja sláj.
Vsekdár najmilejší so glási mu vrelí
Iz srca v strune, iz strun nazáj . . .

Nedavno — v ljubezni živem ognjí
Nezvestí je déklici pel na njé.
A zdaj — zamrla je v srcí ljubezen,
Zamrlo petje, zamrle solzé!

Bistràn.

